

Ova Vlada Srbije ostaće, pored ostalog, upamćena i po tome što je neprestano bila pod preispitivanjem. U političkoj zloupotrebi tema ništa nije sveto, čak ni izgubljeni životi.

To nikako nije bio slučaj kad su vladu vodili oni koji danas nemaju elementarnu saosećajnost sa žrtvama, njihovim porodicama i državom. Te ranije vlade, čiji lideri danas sa margine političkog života traže ostavke premijera i ministra spoljnih poslova, nisu čak ni pomišljale da urade nešto slično, čak ni onda kada su životni interesi Srbije bili dovedeni u pitanje, kao na primer, kada je Kosovo jednostrano proglasilo nezavisnost i kada je za vreme njihove vlasti više od 80 zemalja to priznalo. A prethodno, dok je Tadić bio ministar odbrane, u martovskom pogromu na Kosovu i Metohiji ubijeno je 16 Srba, ranjeno više od 900, četiri hiljade je proterano, spaljeno 935 srpskih kuća i 35 pravoslavnih crkava. I sve to nije bilo dovoljno za ostavke.

Borisu Tadiću bi zato bilo bolje da objasni kako su orden koji je dobio od Gadafija, kao i njegovo učešće na vojnoj paradi u Tripoliju povodom 40 godina Gadafijeve revolucije, na koju je poveo i vod Vojske Srbije, dok je ceo svet bio u isto vreme na obeležavanju 70 godina od početka Drugog svetskog rata, kao i njegova četiri susreta u Libiji sa Gadafijem za pet godina, čime se tada javno hvalio, doprineli međunarodnom ugledu Srbije i bezbednosti Srba u Libiji posle Gadafija.

Borku Stefanoviću, koji je od 3.9.2007. bio šef kabineta ministra Vuka Jeremića, a od 26.8.2011. i politički direktor ministarstva spoljnih poslova sve do 1.5.2013. bilo bi bolje da objasni zašto nisu zatvorili ambasadu tada 2011. godine kada je rat počeo i bio najžešći, kada su posle pada Gadafija Srbi bili označeni kao njegovi glavni saveznici.

Tadić i ostali, po svom običaju, zamenom teza optužuju Vučića i Dačića umesto onih koji su oteli i ubili naše ljude. I to je jedina istina.